

၅၁

နင်သေလိုက်တော့

အခန်း(၁)

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး စောက်ထိုးမိုးရွာ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ခံစားလိုက်ရပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖော်သဟဲ ပြုရာဟာ ယမကာအရက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာကိုမှ ရင်ဆိုင်ချင်စိတ် မရှိခဲ့။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်သန်း ရတော့မည့်ဘဝကို စိတ်နာနာနှင့် ရေစုန်မျောပစ်ဖို့ သာ အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်တော် အတွေးများ ထဲ ပြည့်နှက်နေ၏။ လောကကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် နေသားကျ ပျော်မွေ့နေခဲ့သော ပြီးပြည့်စုံနေသည့် ဘုံနန်းလေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော့် ကံတရားလို့ သတ်မှတ်ရင်တောင်မှ ပဲ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကျေနပ်မှာ မဟုတ်သော ကံတရားသာ ဖြစ်၏။

"မောင်လုံး ငါ့ကို ရေခဲပြင်ပေးဦး"

အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး မီးပူတိုက်နေသော မောင်လုံးက ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ ပျာပျာသလဲ ထကာ စားပွဲပေါ်၌ ရေခဲပန်းကန်တွေ ခွက်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ပေးသည်။ ။

နာရီက နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကို ညွှန်ပြနေ၏။ ညကလည်း သောက်တာများ ပြီး ညနက် သွားသောကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ တော်တော်နဲ့ မထူနိုင်ခဲ့။ အိပ်ပျော်သွားချိန်ကပင် မနက် လင်းခါနီးနီးမှ ။ အခု

နိုးလာတော့လည်း

ကျွန်တော့်အာသီသက

ယမကာ

ထပ်သောက်ချင်ခြင်းလား။

မောင်လုံး ပြင်ပေးထားသော စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ခွက်အကြည်လေးထဲ နီညိုညို အရည်အနည်းငယ် ငဲ့ထည့်လိုက်သည်။ ။ အရင်ဆုံး ဘာမှ မရောစပ်ဘဲ ဒီတိုင်းသောက်ချ လိုက်၏။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ သူက ပူပြင်းရှုတ အရသာရှိစွာ စီးဝင်သွားသည်။ ။

"ဆရာ ဖုန်းလာနေတယ်"

ဒုတိယတစ်ခွက် မော့သောက်ရန် ပြင်နေဆဲမှာ ပဲ မောင်လုံးက ဖုန်းကို လာကမ်းပေးရင်း ပြော၏။ ဒီနှစ်တွေအတွင်း အခြားအပြင်လူ ဘယ်သူနဲ့ မှ ကျွန်တော် ဖုန်းမပြောဖြစ်။ အခုလည်း ဘယ်သူဆက်တယ်ဆိုတာ တန်းသိနိုင်သလောက်ပါပဲ။ အမေဖြစ်ရင်ဖြစ် မဟုတ်ရင်တော့ သားလေးပဲ ဖြစ်ရမည်။

သား နိုးပြီလား။ အမေ မနက်စောစောတုန်းက အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်သေးတယ်၊ သား အိပ်တုန်းဆိုလို့ "

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ သားလေးရဲ့ ဘွားဘွား။ ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးအသံ။

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ခုမှ နိုးတာလေ"

"အေးကွယ် မနက်ဖြန်ခါ မောင်လုံး ရန်ကုန်ဆင်းလာရင်းနဲ့ အပြန်မှာ မြေးလေးက လိုက်မယ်လုပ်နေလို့ လေ"

သားကို ကျွန်တော်လည်း လွမ်းပါသည် ။ သားကိုခွဲပြီး မနေချင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ ချောက်ချားမှုများကို သားလေးရှေ့မှာ

တော့ မဖော်ပြချင်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်လက်စ ရှိနေသော သားက ခုလို နွေကျောင်းပိတ်ပြီဆိုတိုင်း ကျွန်တော့်ဆီလာဖို့ ကြိုးစားတတ်သည် ။

"ထည့်လိုက်ပါ အမေ၊ ကျွန်တော်လည်း သားကို သတိရနေတာ"

"အေး အေး ပြီးရော၊ ဒီလိုဆို သားအတွက်ရော ဘာတွေလိုသေးလဲ၊ ဒီကနေ အမေ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်"

"အေးပါကွယ် သားလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ အရာ တစ်ခုကို အချိန်ရှိသရွေ့ တမ်းတနေတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့၊ တခြားတစ်ဖက်က လူအတွက်လည်း ပူလောင်ပါတယ် သားရယ်နော်"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ နာကျင်သော အပြုံးလေးသာ နှုတ်ခမ်းများ ထက်မှာ ဖူးပွင့်လာသည် ။

"ဒါပဲနော် အမေ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့တယ်"

ဒီကိစ္စကိုပြောတိုင်း ကျွန်တော် နားမထောင်ချင်စွာနှင့် ဖုန်းချပစ်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တာ အမြဲ လိုလိုဆိုတော့ အမေလည်း နားလည်မှာ ပါလေ ။

သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတတာတောင် ကျွန်တော့်မှာ လွတ်လပ်စွာ မတမ်းတရ မလွမ်းဆွတ်ရ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာကို တစ်လောကလုံး သိနေပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကနေ တော်ဝင့်ကို လုယူသွားရက်သော ကံတရားကို ကျွန်တော် မုန်းတီးသည် ။ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတယ်ပဲဆိုဆို ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ လောကကြီးကို အရွံ့တိုက်ပစ်လိုက်ဖို့ အတွက်

က် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးရုံမှ လွဲလျှင် တခြားရှာမတွေ့။

"ဆရာ ထမင်းစားတော့မလား"

မောင်လုံးက ကျွန်တော့်နားတွင် တရိုတသေလေးရပ်လျက် မေးသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ဘာမှ စားချင်စိတ် မရှိ။ သောက်ချင်စိတ် တစ်ခုသာ ရှိသည်။

"မစားဘူး မင်းစားချင်စားတော့"

"ဆရာ ညကလည်း ထမင်းမစားဘူးနော်"

ကျွန်တော့်နားမှာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အတူရှိနေပေးသည့် တပည့်မောင်လုံးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူပန်နေသလို ပြောလာသည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် သူမှ စိတ်မပူပေးလျှင် စိတ်ပူမည့်သူ မရှိတော့။

"ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ခုတလော စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိလို့ ပါ"

"ဆရာကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးခူစင်းကောလေး ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမလား။ မနေ့က ဈေးထဲမှာ ငါးခူတွေလတ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တာ"

"နေပါကွာ နောက်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ၊ ငါကဘာလုပ်လုပ် စားချင်စိတ်ကို မရှိဘူးဖြစ်နေတာ"

မောင်လုံး မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နားမှာ နေလာတာ ကြာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့သူနားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာကျင်မှု၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လေလွင့်မှု၊ အားလုံး အားလုံးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လောက်နီးနီး သူ သိနေပြီ။

အနားကနေ ခြေသံဖွဖွလေးနှင့် မောင်လုံး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။ အရက်ကို နှစ်ခွက် ဆင့်သောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ မူးမသွား ဘာမှ မဖြစ်၊ သောက်တတ် စားတတ်သည့် အကျင့်လေးက ဝါရင့်လာတော့ တော်ရုံတန်ရုံ လောက်နှင့် ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်၊ ကျွန်တော် မေ့ချင်သည့် ကိစ္စများကလည်း အနည်းအကျဉ်း သောက်ရုံလောက်နှင့်တော့ ဘာဆိုဘာမှ မမေ့။

ခွေးလိုနွားလို တစ်ရှိန်ထိုးသောက်ချပြီး တစ်ခါတည်း ထိုးအိပ်သွားပါမှ သာလျှင် ကျွန်တော် မေ့ဖျောက်ပစ်ချင်သည့် အတိတ်ဆိုးများကို မတွေးဘဲ မေ့ထားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သားလေး ရောက်လာရင်တော့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သောက်နေလို့ မဖြစ်။ ကလေးမမြင်နိုင်အောင် ခိုးသောက်ရတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နုနယ်သည့် သားလေးကို ဘယ်ဘက် ကကြည့်ကြည့် မကောင်းသည့် ဂုဏ်သတ္တိများ သာ ပြည့်နှက်နေသော ယမကာများ နှင့် မထိတွေ့ မရင်းနှီးစေချင်ပါ။

သားလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်ဝင်တို့ ရဲ့ ချစ်သက်လက်ဆောင်ကလေး။ တစ်သက်တာ အမှတ်တရလေး။

တော်ဝင် မရှိတော့ပေမယ့် သားလေး မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် အမေကို ပြေးမြင်မိ လောက်အောင်ပင် တော်ဝင်နှင့် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်နီးပါးဆင်တူသည့် သားလေး။

သားကိုတော့ ကျွန်တော့်အသက်ထက် ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။

"သားကိုခေါ်လာရင် ခါးပတ်သေချာ ပတ်ပေးနော် မောင်လုံး။ သားက အငြိမ်နေပြီး လိုက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ"

"ပြီးတော့ အပေါ့အပါး ကိစ္စတွေလည်း မကြာမကြာမေး။ ကလေးဆိုတော့ ဒါတွေ လိုက်ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သားက ဗိုက်လည်း ခဏခဏ ဆာတတ်တယ်၊ လမ်းမှာ စားဖို့ သားကြိုက်တတ်တဲ့ မုန့်တွေဘာတွေ တစ်ခါတည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝယ်တင်ခဲ့"

မောင်လုံးက ခေါင်းသာညိတ်ရင်း ပြုံးနေသည် ။ သား ဒီကိုလာလည်တိုင်း ကျွန်တော် သွားခေါ်တာ များ ပေမယ့် မောင်လုံးနဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်တာလည်း စိတ်တော့ ချရပါသည် ။ ကျွန်တော့်လောက် မဟုတ်ရင်တောင် တည်ငြိမ်ပြီး ရင့်ကျက်သဘောကောင်းသည့် မောင်လုံးကို သားခင်တွယ်မှန်း ကျွန်တော်သိသည် ။

"ကလေးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးစောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်ခဲ့မှာ ပါ"

အင်းလေ တကယ်တော့လည်း သားက သိပ်ငယ်လွန်းသည့် အရွယ်တော့ မဟုတ်။ ဒီနှစ်ဆို ရင်ပဲ ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ သားလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တော်ဝင် ထားသွားခဲ့တာလည်း ဒီနှစ်ဆို သုံးနှစ်ပြည့်ပြီ။ သူမကတော့ ဘယ်ဘုံဘယ်ဘဝမှာ အေးချမ်းစွာ ရှိနေလိမ့်မည် မသိပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်မှာ တော့ ခုချိန်ထိ တမ်းတလွမ်းဆွတ် နေမိတုန်း။ အသည်းနှလုံးတွေ ဟက်တက်ကွဲ ကြေမွနေတုန်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဒီဒဏ်ရာဝေဒနာကို ဘာနဲ့ မှ ကုစားလို့ ပျောက်ကင်းလိမ့်မည် မထင်

။

"ဒါဆို ကျွန်တော် သွားပြီနော် ဆရာ"

"အေး မင်းလည်း ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ခြံထဲမှာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေအတွက် ရန်ကုန်သို့ဆင်းပြီး ဝယ်နေကျမို့ မောင်လုံးအတွက် ဒီလမ်းဒီခရီးက အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို ရင်းနှီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်ထောင့် ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့ ရောက်လာမယ် မသိ။ တော်ဝင့်တုန်းကတောင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ပျော်ရွှင်ဖွယ် ခရီးလေးတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည့် မမြင်ရသော အန္တရာယ်တွေ၊ ကံကြမ္မာတွေ။

မောင်လုံး ကားလေးထွက်သွားသည် နှင့် ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည် ။ သောက်လက်စ အရက်ပုလင်းက ကုန်စင်နေခဲ့ပြီ။ ကိစ္စမရှိ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ပြီးစုဆောင်းထားသည့် ပုလင်းတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်ပုလင်းမျိုးစုံကို မှန်မီရုံတွေထဲမှာ လှပစွာ စီရီထည့် ထားပေးတာကတော့ မောင်လုံးရဲ့ ပြင်ဆင်မှု ဖြစ်၏။

ဝီစကီတစ်ပုလင်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စားပွဲဆီ ပြန်လာခဲ့သည် ။

"အရက်မသောက်တတ်တဲ့ မောင့်ကို တော်ဝင် သိပ်သဘောကျတာပဲ ၊ ဒီခေတ်ဒီအခါမှာ က ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ပျော်လို့ ဖြစ်စေ ပျင်းလို့ ဖြစ်စေ အလုပ်ကိစ္စ မလွှဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်စေ သောက်ကြ စားကြရတာ

ပဲလေ၊ မောင်ကတော့ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်တာ တော်ဝင် သိပ်ကျေနပ်တယ်"

နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိတာက အချစ်ရဆုံး တော်ဝင်ရဲ့ ချီးကျူးသံ။ ခုချိန်မှာ ဒီလောက်ထိ ပုံပျက်ပန်းပျက် အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုမြင်ရင် တော်ဝင် ဘယ်လောက်တောင် ပြစ်တင်ရှုတ်ချ လိုက်လေမလဲ မသိပါ။

အင်းလေ ခုတောင်မှ သူ့အနီးအနားမှာ တော်ဝင် ရှိချင်ရှိနေနိုင်သေးတာပဲ။

ထိုအတွေးက ကိုင်ထားမိသော အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်ဖျားကနေ ပြန်ကျသွားစေသည် ။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စတို့ တွဲလဲခိုလာ၏။ မျက်ရည်ကျဖို့ ရာ ခဲယဉ်းလွန်းခဲ့သော ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အဖော်မွန်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ပါးထက်ကို တစ်လိမ့်ချင်း စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ ကို ကျွန်တော် သုတ်ဖယ်လိုက်၏။ ပါးပြင်နှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ ကြမ်းရှသော အထိအတွေ့များ ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် အရင်ကလို ချောမောပြေပြစ်ခြင်း မရှိတော့။ အမွေးတွေအမျှင်တွေ မရိတ်မသင်ဘဲ နေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ နှင့် တွေ့ဆုံကြမည့် ညစာစားပွဲတို့ ဘာတို့ တစ်ခုတလေရှိပါမှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖြစ်သည် ။ ဒါတောင် မောင်လုံးက အတန်တန် ပြောလွန်းလို့ ။

"မကောင်းပါဘူး ဆရာရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်သွားလိုက်ပါ။ ဆရာ့ကိုဆို အားလုံးက မျက်နှာမြင်တာနဲ့ တန်းပြီး ယုံကြည်အားကိုးချင်စိတ် ပေါက်သွားမှာ "

ကျွန်တော် မျက်ရည်များကြားကနေ ပြုံးမိပြန်သည် ။ အဲဒီလို အလားတူ စကားမျိုး တော်ဝင်လည်း ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။ သူမနဲ့ ကျွန်တော် ရည်းစားဖြစ်ကာ စတုန်းကပေါ့။

"တော်ဝင်ကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒီမျက်နှာကြီးက နေရင်းထိုင်ရင်းကို အားကိုးယုံချင်စရာကြီးမို့ ယုံပါတယ်တဲ့ ရှင်"

နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်လေး ပြောခဲ့သော တော်ဝင်စကားသံတို့က ခုပင် ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လွင့်ပျံနေသည် ။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှ နင့်ခနဲ နာကျင်ဝမ်းနည်းသွားရလောက်အောင် လွမ်းဆွတ်သွားမိ၏။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ များ မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလဲကွာ ။

"မောင် မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းမရှိတဲ့ ဘဝကို မောင် နည်းနည်းမှ မပျော်ဘူး"

တစ်ယောက်တည်း ငိုကြွေးရင်းနှင့် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည် ။

"မင်းမရှိတော့ မောင် တစ်ယောက်တည်း သိပ်အထီးကျန်တာပဲ"

တော်ဝင် မေမေကိုယ်တိုင်ကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြောယူငိုရသည် ထိ ကျွန်တော် တော်ဝင်ကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည် ။ နေ့ရှိသရွေ့ တော်ဝင်ကို မြှုပ်နှံထားသည့် အုတ်ဂူလေးဘေးမှာ သွားပြီး ကျွန်တော် ငိုမိသည် ။ စကားတွေ ပြောသည် ။ နောက်ဆုံး မစားနိုင်မသောက်နိုင်နှင့် စိတ်ရဲ့ ဖိစီးမှုကြောင့် ကျွန်တော် ဆေးရုံရောက်သွားမှ သာ။

"သားရယ် မင်းခံစားနေရတာကို အမေလည်း နားလည်ပါတယ်၊ အမေကိုယ်တိုင်လည်း အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ရပ်တည်နေတဲ့ ဘဝလေးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရ တာပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားရယ် တရားနဲ့ ပဲ ဖြေပါနော်၊ ဒီလိုတွေ လုပ်နေလို့ လည်း သမီးလေးက ပြန်ရှင်လာမှာ မှ မဟုတ်တော့ဘဲ"

ယောက္ခမကြီး ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို ငိုယိုတရားချရသည် ထိ ကျွန်တော် အသိစိတ်လွတ် သောင်းကျန်းခဲ့ဖူးသည် ။ သမီးအတွက် တစ်မျိုးကြေကွဲရသလို ရင်ကွဲနာကျနေသော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ထပ်တစ်မျိုး နာကျင်ခံစားရမည့် အမေ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မမြင်ရက်တော့သောကြောင့် ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးရာသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပျိုးထားသော လိမ္မော်ခြံထဲမှာ အရင်ကတော့ အစောင့်တွေနဲ့ အလုပ်သမားများ သာ ထားသော်လည်း ခုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ နေထိုင်နေခဲ့တာ နှစ်နဲ့ ချီခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်ကို ဆင်းဖို့ ဆို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်။ ဒီအိမ်ခြံလေးထဲမှာ ပဲ နေပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို နစ်မြုပ် ထားချင်သည် ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အဓိက အလုပ်လုပ်ပေးနေသည့် လူကတော့ မောင်လုံးပေါ့။ ငယ်မွေးခြံပေါက်မို့ လုပ်ငန်းကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သလို ယုံကြည်စိတ်ချ အားကိုးရပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင် သောသူ။ ဒီအချက်တွေကပင် မောင်လုံးနဲ့ ကျွန်တော် အတူနေဖို့ ဖြစ်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သားလေးကတော့ ကလေးပီပီ ပျော်စရာရှိပျော် ရယ်စရာရှိရယ်၊ အချိန်တန် ကျောင်းသွားလိုက် စားသောက်လိုက် စာသင်လိုက်နှင့် အမေ

ကို အထိုက်အလျောက် မေ့ထားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မေ့ဖို့ မကြိုးစားမိသည့်အပြင် ပိုပိုလို့ တိုးဝင်နစ်မြုပ်ချင်နေမိသည်။ ။

ဘဝမှာ ပထမဆုံး ချစ်ခဲ့မိသော တစ်သက်တာအတွက် လက်တွဲရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ချစ်လှစွာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လွယ် လွယ်ကူကူ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ဖို့ ဆိုတာ အခက်ခဲဆုံးမက ခက်ခဲသော ခံစားချက်တစ်ခုပါပဲ။

"ဟေး နင်တွေ့ပြီးပြီလား၊ ငါတို့ မေဂျာက Queen ကို"

ကန်တင်းထဲသို့ လွင့်ပျံလာသော အသံကျယ်ကျယ်နှင့်အတူ ကျွန် တော့်နားသို့ ရွှေပိုး ရောက်လာသည်။ ။

"နင်တွေ့ပြီးပြီလားလို့ "

ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မဖြေဘဲနေသည် ကို သူမက မရမက ထပ်မေးပြန်သည်။ ။ ကျွန်တော် ဖတ်နေသော စာအုပ်ကနေ သူမ ထံသို့ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ ။

"မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်ထိ ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေ လို့လဲ"

"ဟဲ့ ချောလိုက်တာ မှုန်နေတာပဲ"

ရွှေပိုးက အားပါးတရ ပြောသည်။ ။ ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့ ထားမိ၏။

"နင် ပြောတဲ့ ပုံကလည်း ဟယ်၊ မသိရင် မယ်စကြဝဠာလောက်ထိ ရ နိုင်လောက်တဲ့ ပုံနဲ့ "

"အမယ် အဲဒီလိုပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ရင်တောင် ရနိုင်တယ်နော်"

ဒါတော့ သူမ တမင်သက်သက်ကို ပိုပြောနေခြင်းမှန်း ကျွန်တော်သိ ပါသည်။ ။

"နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ညွှန်းနေတာတုန်း"

"ဟဲ့ ချောလို့ ပေါ့ဟ"

ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ်တက်တုန်းက Queen ဘွဲ့ကို ရခဲ့သည့် ကျောင်းသူက ခုဆို နယ်ကျောင်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ၊ အခု ဒီနှစ်အသစ် တက်လာသည့် Fresher လေးတွေထဲကမှ Queen ထပ်ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းသူသစ်လေးတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှင့် မျက်မှန်း မတန်းမိသေးတာ များ ပါသည်။ ။

ရွှေပိုးကတော့ စပ်စပ်စုစုနှင့် EC တွေဘာတွေ ဝင်လုပ်နေတာမို့ ကျွန်တော်တို့ မေဂျာက ဘာပွဲ ပဲလုပ်လုပ် သူမပါဝင်ရမြဲ။ ကွင်းအသစ်အကြောင်းကို သူမ စိတ်ဝင်တစား ပြောနေသလိုပဲ ကျောင်းသား တော်တော်များများ လည်း ထိုကွင်းလေးကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ။

ကွင်းမဲ့နေတာကြာပြီဆိုတော့ အခုလက်ရှိ အလှဘုရင်မလေးက ကျောင်းသားတွေကြားမှာ ရေရေလည်လည် ရေပန်းစားဦးမှာ ကျွန်တော်တော့ မြင်ယောင်မိနေသည်။ ။

"တခြားသူတွေများ ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ Fresher Welcome မှာ တိုးမပေါက်အောင် ဖြစ်နေတာကို နင်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ

လား။"

"နို့ ငါကဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာ လဲ၊ ခန်းမအပေါက်မှာ တိုးဝှေ့နေတဲ့ ကောင်တွေကြား ရောနှော ပေးရမှာ လား။"

"အေးပါ နင်ပြောထားဦးပေါ့၊ နောက်မှ ငါတို့ ရဲ့ ဒီနှစ်မေဈာကွင်း လေး လှလိုက်တာ မလုပ်နဲ့ သိလား။"

"မလုပ်ဘူး သူ လှတာကို ငါက ဘာမှ လုပ်လို့ လည်း မရဘူး။"

"အပြောကတော့ ကောင်းတယ်နော်၊ သူက ငါတို့ ကျောင်းကွင်း တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အားလုံးက မှတ်ချက်ပေးနေကြတာဟ"

ဒီလောက်ထိ ပြောရလောက်အောင်ပဲ ဒီမိန်းကလေးက တော်တော် လှနေလို့ လား။ ကျွန်တော် ထိုအတွေးတစ်စတော့ ဝင်သွားသည် ။

"နင်ပြောသလောက်ဆိုရင် တော်တော်ချောပုံပဲနော်၊ မင်းသမီးတွေ ဘာတွေလုပ်စားလို့ ရမှာ ပေါ့"

"အေး သူ့ဝါသနာက သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တာဆိုလားပဲ"

ကျွန်တော် ရွဲ့ပြောတာကို ရွှေပိုးက အားရဝမ်းသာ ဝင်ဖြေပြန်သည် ။

"ငါက ရွဲ့ပြောနေတာဟေ့၊ ရှင်းပလား။"

ကျွန်တော် ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ပြောလိုက်တော့ သူမ ပါးစပ်လေး ပိတ်သွားသည် ။ မျက်စောင်းတော့ ဒိုင်းခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်သေး၏။

"တော်ပြီ နင်လို ယောက်ျားမျိုးကို ပြောရတာ အာပေါက်တယ်၊ ငါ့ ဟာငါ ကော်ဖီထိုင်သောက် နေတာကမှ ဟုတ်ဦးမယ် သိလား၊ ဒီကို စူပါ ပလိန်း တစ်ခွက်ပေးပါဟေ့"

သူက ကျွန်တော့်ကို မကြားတကြားပြောရင်း စားပွဲထိုးလေးကို

ကော်ဖီတစ်ခွက်လှမ်း မှာ သည် ။

အဲဒီလိုပဲ ရွှေပိုးက သူကြားလာသိလာရသမျှ သတင်းတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ အမောတကော လာပြောမည်။ သူမ ပြောသမျှကို ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဝင်တစားနှင့် နားထောင်ပေးလျှင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကျေနပ်နေတတ်လျက် ကျွန်တော်က ခုလို ဘုကလန့် တိုက်ရင်တော့ သူမ မကျေမနပ်နှင့် ပွစိပွစိ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ဟိုးငယ်ငယ်တည်းက ခြံချင်းကပ်လျက် နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသော သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ကောင်းကောင်း သိလျက် စိတ်လည်း ကြာကြာ မဆိုးနိုင်ကြဘဲ ခဏခဏ တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကျမို့ ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်လောက်လေးကို စာဖွဲ့ပြောမနေတော့ပါ။

ရွှေပိုးက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝအဖက်မလုပ်တော့သည့် မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီထိုင်သောက်နေသည် ။ ဖုန်းမှာ နားကြပ်စိုက်လျက် သီချင်းနားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ လျစ်လျူရှုထားသည် ။ ခပ်စောင်းစောင်း ထိုင်နေသော သူမကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်လျက် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည် ။

နေပေါ့၊ နောက်ဆုံးကျမှ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို စကားလာပြောမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့် နေလိုက်ဦးမယ်။

ဖတ်လက်စစအုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့် ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည် ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ မေဂျာတစ်ခုလုံးက ကျောင်းသားတွေရော ဆရာဆရာမတွေပါ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲအတွက် အလုပ်များ နေကြသည် မို့ အတန်းချိန်တွေလည်း ဖျက်ထားခဲ့သည် ။ ကန်တင်းမှာ အေးအေးလူလူ စာဖတ်ရင်း အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်သွားရုံသာ။

ကျွန်တော် ဖတ်နေသော စာအုပ် အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာ ပျင်းကြော တစ်ချက် ဆန့်လိုက်ရင်း ဘေးနားကို လှည့်ကြည့်မိတော့ မိရွှေပိုးတစ်ယောက်ကဖြင့် နားကြပ်ကြီး တပ်လျက်သားဖြင့် စားပွဲပေါ် မျက်နှာအပ် အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အတွက် အကွက်ထဲကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာသော အနေအထားမို့ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလျက် နေရာမှ ထလိုက်သည် ။ စားပွဲထိုးလေး အနားရောက်လာ၏။

"အစ်ကို ရှင်းတော့မလို့ လား"

"မရှင်းဘူး ညီလေး၊ ဒီက အစ်မနိုးလာရင် ဒီတစ်ဝိုင်းစာလုံး သူရှင်းလိမ့်မယ်နော်"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

"အစ်ကို့ကိုမေးရင် အိမ်ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက် သိလား"

"ဟုတ် အစ်ကို"

မှာ စရာရှိတာတွေ မှာ ပြီးသွားပြီမို့ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ကောက် လွယ်လျက် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ခပ်တည်တည် ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ ကားရပ်ထားခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရှေ့ထိ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း အိပ်ရာကနီးလာရင် ရွှေပိုးတစ်ယောက် ဒေါသအလိပ်လိုက် ဖြစ်နေမှာ ကို မြင်ယောင်နေမိသည် ။

ရွှေပိုး ကျောင်းသို့ ယူလာနေကျ ကားလေးက ဒီနေ့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရသည် ။ ကျောင်းအလာ တုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကားနှင့် နှစ်ယောက်အတူ လာခြင်းဖြစ်သလို အပြန်ကိုလည်း နှစ်ယောက် အတူပြန်ရမည် ဖြစ်သည် ။ နေပလေ့စေ အဲဒီကောင်မလေးကို နည်းနည်းလောက်တော့

ညဉ့်လိုက်ဦးမည်။ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေရာ တစ်ခုခုနဲ့ ပြန်လာပါစေ၊
ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို ဘတ်စ်ကားတွေလည်း ပေါမှ ပေါပဲလေ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကားလေးကို စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်သည်
။ ကျောင်းအပြင် ဘတ်စ် ကားဂိတ်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ
ကင်းရှင်းနေသေး၏။ ကျောင်းဆင်းချိန် မရောက်သေးဘူး ဆိုတော့ ဘ
တ်စ်ကားဂိတ်လည်း ရှင်းလင်းနေသည် ပေါ့။ ထိုအချိန်မှာ ဘေးဘီကို
ဝေ့ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ထဲ ဝင်လာသည့် မိန်းကလေး
တစ်ဦး။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်နားမှ မုန့်ဆိုင်သေးသေးလေးတွင် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ရပ်နေ
သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ကြည့်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော့်ထက် င
ယ်မှာ သေချာသော ပျိုမျစ်မှုမျိုးကို သူမထံမှာ တွေ့ရသည် ။
အသားဖြူဖြူ ဝင်းဝင်းလေးမို့ မျက်နှာလေးနီရဲကာ ငိုမဲ့နေပုံလေးက ပို
လို့ သိသာထင်ရှား နေစေသည် ။

သူမရှေ့ကနေ ဖြတ်မောင်းသည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကားကို အရှိန်
လျှော့လိုက်သည် ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်၏။ ဪ လ
က်စသတ်တော့ သူမ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကိုး။ ဘေးနားမှာ လည်း အ
ဖော်တစ်ယောက်ယောက် မပါဘူးဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တ
ည်း အကျပ်ရိုက် နေရှာပုံ။

ဘယ်ကဘယ်လို ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖြစ်ပျက်သွားသည် ပင် မသိလို
က်။ ကျွန်တော် ကားလေးကို ဘေးကပ်ရပ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးထံ ဆ
င်းလျှောက်သွားလိုက်သည် ။ သူမရပ် နေသောအနားက
မုန့်ဆိုင်လေးမှာ စီးကရက်တစ်လိပ် ဝင်ဝယ်လိုက်၏။

ကောင်မလေးရဲ့ အကြည့်တွေ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည် ။ ကျ

န်တော် ဘာမှ မပြောသေး။ သူမ မျက်နှာလေးကို ဒီတိုင်း အမှတ်တမဲ့ပင်
ငေးကြည့်နေလိုက်သည် ။ နောက်တော့ မျက်နှာလွဲရန် ကျွန်တော် ပြင်
ဆဲမှာ ပင်

"ဒီမှာ ရှင့်"

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး မျက်နှာပေးနှင့် သူမကို ပြန်လှည့်ကြည့်လို
က်သည် ။ ဘေးဘီဟိုဟို ဒီဒီကို ငေးကြည့်လျက် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ
လားလို့ လည်း ကြောင်တောင်တောင် ပြန်မေးလိုက်၏။ တကယ်တော့
ကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသားပဲ။
သူမကြောင့်ပင် ကားကိုရပ်ပြီး ဒီနားထိ ဆင်းလာခဲ့တာဆိုပေမယ့် နည်း
နည်းတော့ ဟန်ဆောင်ရမှာ မဟုတ်လား။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တော်ဝင်ကို အကူအညီ တစ်ခုလောက် ပေးပါ
လား"

တော်ဝင်လို့ သေသေချာချာ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါသည် ။ ဒါသူမ
ကိုယ်သူမ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲ လိုက်တာဆိုတော့ သူမရဲ့ နာမည်ဟာ တော်ဝင်
ပေါ့။ ချစ်စရာကောင်းသည့် နာမည်လေး။ လူလေးနဲ့ လိုက်ဖက်လှပါသ
ည် ။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိ၊
မြန်မာအင်္ကျီ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ခရမ်းရောင်လေးနှင့် သူမ အလှက တော်ဝင်
ဆန်လှပါသည် ။

"ကျွန်တော် ဘာများကူညီရမလဲ မသိဘူး"

"တော်ဝင် အိမ်ပြန်မလို့ ထွက်လာတာ ခလုတ်တိုက်ပြီး
ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ရှင့်"

ကျွန်တော် သိသားပဲလို့ ကျွန်တော် မပြောပါ။ အံ့ဩစိတ်မကောင်း

ဟန်မျိုးလေး မျက်နှာကို လုပ်ယူထားလိုက်သည်။ သူမ ခြေထောက် အောက်ကိုလည်း ခုမှ စသိသူတစ်ယောက်လို သေချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သေး၏။

ဖြူဥမို့နေသော ခြေဖမိုးလေးပေါ်က သည်းကြိုး အနက်ရောင်လေးက ပြတ်ထွက်နေသည်။

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တော်ဝင်"

ကျွန်တော် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ခေါ်ချပစ်လိုက်သည်။ သူမ မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခဏတာပါပဲ။ ချက်ချင်းပင် စိတ်ပျက်ဟန် အနေအထားသို့ ပြန်ပြောင်းသွားသည်။

"တော်ဝင် ဖိနပ်တစ်ရံလောက် ဝယ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်ကြီးဆိုတော့ သူများ တကာကို ဝယ်ခိုင်းရမှာ လည်း အားနာတယ်ရှင်"

"ဒီလိုလုပ်လေ ကျွန်တော့်ကားက ဟိုမှာ ရပ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဖိနပ် ဆိုင်တွေတော့မှ ကျွန်တော် ရပ်ပေးပါ့မယ်"

သူမ မျက်နှာလေး ဝင်းပပြီးရွှင်သွားပုံက လင်းခနဲ လက်ခနဲပါ။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု အုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသလို သူမ ခံစားနေရပေလိမ့်မည်။

"ကျွန်တော့်ကားကို ဒီနား ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပါ့မယ်"

"အားနာလိုက်တာရှင်"

"ဘာမှ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားချင်း ကူညီရတာပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

ကျွန်တော် အပြီးလေးသာ တုံ့ပြန်လျက် ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူမ ရှေ့တည့်တည့် အတိအကျဆီမှာ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့မှ သူမ သက်ပြင်းလေး ချတာ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေပါ ချနေရတာလဲ"

"ကျောင်းမှာ က ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ မရှိသေးတော့ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တာ၊ အဲဒီလို စိုးရိမ်လို့ လား မသိပါဘူး၊ ခုလို တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်တော့တာပဲလေ"

"အခု တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တော့ဘဲ"

ကျွန်တော် ခုလို ပြောလိုက်လိမ့်မယ်လို့ သူမ မျှော်လင့်ထားပုံမရ။ ကားမောင်းနေသော ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

"ဒီက တော်ဝင်ထက်တော့ အတန်းကြီးတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဒုတိယနှစ် ဓာတုဗေဒ"

"ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ တော်ဝင်လည်း ဓာတုကပဲရှင့်"

"ဟုတ်လား"

ဒီတစ်ခါ ဝမ်းသာသွားရသူက ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မေဂျာတူတူပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆောင်တည်း အတူတကွ အမြဲရှိနေတော့မည်ပေါ့။

"နားမလည်တဲ့ စာတွေမေးဖို့ စီနီယာ တစ်ယောက်တော့ ရပြီပေါ့၊ ဝ"

မ်းသာလိုက်တာ"

ကလေးတစ်ယောက်လို သူမ ပြောသည်။ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းပြီး အပြစ်ကင်းစင်သည့် အပြုံးလေးက သူမ မျက်နှာထက်မှာ ပွင့်ဖူးနေ၏။

"ဟယ် ဟိုမှာ ဖိနပ်တွေ မဟုတ်လား။ တော်ဝင့်ကို အဲဒီနားမှာ ရပ်ပေးပါနော်"

အပြင်ဘက်ခြမ်းမှာ ကတ္တီပါ ဖိနပ်ရောင်စုံတွေ ချိတ်ဆွဲထားသော အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် သူမ ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ပေး လိုက်တော့ သူမ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆင်းသွား၏။ ကျွန်တော်လည်း သူမနောက်ကနေလိုက်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ။

သည်းကြိုးမှာ ကျောက်အဖြူရောင်လေးတွေ စီတန်းထားသော ဖိနပ်ပါးပါး ပန်းနုရောင်လေးကို သူမရွေးချယ်စီးကြည့်၏။ ဖိနပ်ဆိုဒ်ကလည်း သူမခြေထောက်လေးနှင့် ကွက်တိကျနေတာမို့ ခြေဖမိုးဖြူဖြူလေးမှာ ပန်းနုရောင်လဲ့လဲ့ ကျောက်စီဖိနပ်လေးက အလွန်လှပပန်ရနေသည်။ ။

"ဒါလေးပဲ ယူလိုက်မယ်နော်"

ဖိနပ်က တံဆိပ်စတစ်ကာလေးကို ချွတ်ခွာရင်း သူမ ပြုံးချင်စွာ ပြောသည်။ ။ အခု ဖိနပ်လေးကို သိပ်နှစ်သက်နေသည့် မျက်နှာပေးမျိုး။

"ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်"

"တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ပါ အစ်မ"

သူမက လွယ်ထားသော အိတ်လေးကို ဇစ်ဖြေနေတုန်းမှာ ပင် ကျွန်

တော်က ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှာ ပါလာသော ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ထုတ်ရှင်းလိုက်သည်။ သူမ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

"အို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့ "

သူမ တကယ်ကို အလိုမကျသော မျက်နှာပေးလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက ကျွန်တော် ကမ်းပေးသော ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသွားပြီးပြီမို့ သူမ အတင်းပြန်လိုက်တောင်းလို့ တော့မရ။

"တော်ဝင့်ဖိနပ်ဖိုးကို တော်ဝင်ပဲ ပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ နော် "

သူမ ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် ပန်းဆီရောင်လေးထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုထုတ်ကာ ရေတွက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။ ။ ကျွန်တော်က လက်သီးကို ဆုပ်ထားရင်း ရှောင်တိမ်းနေတာမို့ သူမ မအောင်မြင်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

"တော်ဝင်နဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဝယ်ပေးတယ်လို့ သဘောထားလို့ မရဘူးလားဟင် "

"အို အဲဒီလိုမျိုး ဘယ်မှာ ရှိလို့ လဲ၊ အခုမှ စတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်း လက်ခံယူတာမျိုးတော့ တော်ဝင် သဘောမကျနိုင်လို့ ပါ၊ တော်ဝင် အခက်အခဲ ဖြစ်နေတုန်း ခုလို ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတာတင် တော်တော်ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းနေပါပြီ"

သူမ မျက်နှာလေးက တကယ်ကို အတည်ပေါက် ပြောနေသည့်ပုံ၊ ချို့သာပြီးရွှင်နေသော မျက်နှာပေးလေးက ခပ်တင်းတင်းလေး ဖြစ်စ ပြုနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာသည့် အဆုံးမို့ ပြီးတော့ ရရှိထား

သည့် ခင်မင်မှုလေးကို အစမှာ တင် ဘာအဖုအထစ်မှ မရှိစေချင်သောကြောင့် သက်ပြင်းလေးကို သူမ မြင်အောင်ချုပ်လိုက်ရင်း ကမ်းပေးနေသော ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ပြန်ယူလိုက် ရသည်။ ။

"အဲဒီလို လုပ်ပါရှင်၊ တော်ဝင်က သူများ ပေးတာကို ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ အလကားမယူ ချင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ အဲဒီလို သူစိမ်း မဆန်ရဘူးနော်"

သူမ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဘယ်ဘက်ပါးလေးပေါ်မှ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ် လာသော ပါးချိုင့်ခွက်လေးကို ကျွန်တော် သတိထားမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အတော်ချစ်ဖို့ ကောင်းသည့် မိန်းကလေးပါလား။

နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလျက် ဆိုင်ပြင်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်တော့

"ရှေ့နားက ကားဂိတ်ကနေပဲ တော်ဝင်ဘတ်စ်ကား စီးသွားလိုက်တော့မယ်"

"ဟာ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ တော်ဝင်အိမ်ထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ"

"ရပါတယ်ရှင် ဒီကားဂိတ်ကနေ သုံးမှတ်တိုင်လောက်စီးလိုက်ရင် တော်ဝင်အိမ်နားကို ရောက်ပါပြီ"

အတင်းပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်မှန်း သိနေသောကြောင့် ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော် လက်လျှော့ ရပြန်သည်။ ။

"ဒီလိုဆိုလည်း ကားဂိတ်ထိတော့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်"

ကားဂိတ်က ကျွန်တော်တို့ ဆီကနေ နောက်ထပ် တစ်ဘလောက်စာ လောက် လိုသေးတာမို့ သူမ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလျက် ကားပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ။ ဘာဖြစ်လို့ များ အဲဒီလောက် တစ်ဘလောက်စာလေးကို ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းနေမိတာလဲ။ အဖြေက ရှင်းပါသည်။ ဒီ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်နားမှာ အချိန်ကြာကြာ ဆက်ရှိနေစေချင်သေးသည့် သဘောပေါ့။

ထိုတစ်ဘလောက် စာလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ သူမက ဖုန်းကိုငဲ့ကြည့်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမနှင့်တူတူ ဆက်ရှိနေချင် သေးသည့် ခံစားချက်များ ဖြင့်

ကားဂိတ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျွန်တော် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်အပြီးလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ဪ ဒါနဲ့ တစ်လမ်းလုံး စကားတွေသာ ပြောလာတယ်၊ နာမည်ကိုကျတော့ မပြောဘူးနော်"

မေးဖို့ သတိတရရှိသော သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည်က ညီအားမာန်ပါ"

"ညီအားမာန် ဟုတ်လား"

သူမ မျက်နှာလေး လင်းခနဲလက်ခနဲ တောက်ပသွားသလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခုမှ စမြင်ဖူး သူတစ်ယောက်လို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် တော်ဝင်"

ကျွန်တော်ပင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာ ပြန်မေးယူလိုက်ရသည်။ ။

"ဒါဆို မနှစ်က တစ်ကျောင်းလုံး King ရထားတဲ့ ညီအားမာန်ဆိုတာ"

ဪ ဦးသတင်းကိုတောင် သူမလေးက သိနေပါလား။ ကျွန်တော်က တော့ သူ့ဘာသာ မကင်းကင်း ကိုယ်နေတတ်သလိုသာ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘာကိုမှ သိပ်ပြီး ဂရုတစိုက်လိုက်နေ တတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ် ၊ စိတ်ထဲကလာသည့်အတိုင်း ဖြစ်သလိုနေချင်လည်း နေဖြစ်သွားတာ ပါပဲ။

King ဖြစ်သွားလို့ နေရာတကာ ခပ်ကြော့ကြော့ မော့မော့လေးနေလျက် အထာကိုင်တတ်သော ယောက်ျားမျိုးထဲမှာ တော့ ကျွန်တော်မပါပါ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ တော်ဝင့်အတွက် ကျွန်တော်က ကင်းရဖူးတာက ထူးဆန်းနေလို့ လား"

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မထင်ထားလို့ ပါ၊ ဒီနေ့ မောင်မယ်သစ်လွင်ပွဲမှာ မနှစ်က ကင်းနဲ့ ကွင်းက ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးကြည့်တော့ ကွင်းက ကျောင်းပြောင်းသွားတယ်တဲ့ ၊ ကင်းကတော့ သူ့ဘာသာပဲ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာတဲ့ ၊ လူရှုပ်ရှုပ်တွေထဲ လာလေ့မရှိ ဘူးဆိုပြီး ပြန်ဖြေကြလို့ လေ"

"ဪ"

ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်မှုက ဒီလောက်သာ။ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို သေချာငေးစိုက်ကြည့်လျက်။

"တော်ဝင် သွားတော့မယ်နော်၊ ကိုညီအားမာန်"

"ဟုတ်ကဲ့ မနက်ကျ ကျောင်းမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

လှပနှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည့် ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးရယ်လျက် သူမ နှုတ်ဆက်သည် ။ ဒီလောက်ထိ ချစ်ဖို့ ကောင်းသော မိန်းကလေး ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လည်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားသည် ။ သူမ ကားဂိတ်သို့ ရောက်သည် နှင့် အသင့်ရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ အပြေးလေး လှမ်းတက်သွားသည် ။

ဘတ်စ်ကား ချောင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမိသော ကျွန်တော့် ဆု တောင်းပြည့်၏။ သူမ ပါသွားသော ကားကြီးထွက်ခွာသွားတော့မှ ကျွန် တော့်ကားလေးကို ဘီးစလိုမ့်လိုက်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဟန်းဖုန်း လေးက အသံထမြည်၏။ ကောက်ယူကြည့်မိတော့ ရွှေပိုးဆီမှ ။ ကျွန် တော့်စိတ်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်လာကာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ကန်တင်းမှာ ဒီတိုင်းကြီး အိပ်ပျော်နေသော သူမ အခုမှ နိုးတယ်နဲ့ တူရဲ့ ။

"နင် ဘယ်လို လုပ်သွားတာလဲဟဲ့"

ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်သံက နားကိုအူသွားအောင် ဆောင့်ထွက်လာသည် ။ ဖုန်းလေးကို နားရွက်နား မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ခွာထားလိုက်ရင်း ကျွန်တော် မျက်နှာကြီး ရှုံ့သွားမိ သည် ။ ရွှေပိုး အသားကုန် ဒေါသထွက်နေတာ သေချာပါသည် ။

"ငါဘာလုပ်လို့ လဲဟင်"

"အေးလေ ငါက နင်အိပ်ချင်နေမယ်ထင်လို့ ထားခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ နင့် ကွင်းရွေးပွဲကလည်း မပြီးသေးဘူးဆိုတော့ နင်များ ထပ်သွားကြည့်ချင် ဦးမလားဆိုပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ ရတာ"

"ဘာ"

"သေပါပြီဟာ၊ နင်ကလေး တော်တော်အာပြုတယ် သိလား"

"ဪ နင်လုပ်တာကျတော့ တော်တော် ကောင်းတယ်လေ၊ ငါက အာပြသင့်ရင် ပြရမှာ ပဲဟဲ့၊ ပြီးတော့ ကွင်းကပြန်သွားတာတောင် ကြာ လှပေါ့၊ နင် ငါ့ကိုအပိုတွေ လာလျှောက်ပြောမနေနဲ့ "

"အခု နင်ဘယ်မှာ လဲ"

"ကျောင်းထိပ်နားရောက်နေပြီ"

"အေး ငါတကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ နင်နဲ့ ငါ နားလည်မှုလွဲ သွားတယ်၊ ငါကလည်း နင်အိပ်ချင်မယ် ထင်တာ "

"တော်တော့ နင်ဆက်မပြောနဲ့ ၊ နားလည်မှုလွဲတာလား တမင်လား ဆိုတာလောက်တော့ ငါလည်း ခန့်မှန်းတတ်တယ် သိလား"

"အေးပါဟာ နင်တော်တာ ငါသိပါတယ်"

တစ်ဖက်ဖုန်းထဲမှ ရွှေပိုး၏ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းများကို ကျွန် တော်ကြားနေရသည် ။ သူမ တော်တော်ဒေါသထွက်နေတာ ကျိန်းသေ ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမ အဲဒီလို ဒေါသကြီးတတ်မှန်း သိလို့ ပိုလို့ စ နောက်ချင်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"နင်အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"ငါက အိမ်နဲ့ တောင် တော်တော်လေးနီးနေပြီဟ "

"နင်တော်တော် ယုတ်မာတယ် ညီ၊ ငါ့မှာ ကားမပါလာတာ သိရဲ့ သားနဲ့ ဒီနေ့ကျမှ တမင် လုပ်သွားတာ "

"နင်ကလည်း စိတ်ကိုလျှော့ပါဟာ၊ ခုလည်း

ကျောင်းထိပ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဘတ်စ်တွေလည်း ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို ပေါ
ပါတယ်ဟ"

"တောက်"

တောက်ဆိုသည့်အသံက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဟိန်းထွက်သွားပြီး ဖု
န်းလေးတို့ခနဲ ကျသွားသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းတခါခါနှင့် တစ်ကို
ယ်တည်း ရယ်မောလို့ မဆုံးတော့။

အခန်း(၂)

"သားရယ် ရွှေပိုးကို စခဲ့ပြန်ပြီလား"

"ဘာလဲ မေမေ၊ သူ လာတိုင်ပြန်ပြီလား"

ကျောင်းက ပြန်ရောက်ပြီးတည်းက ရေမိုးချိုးပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလျောင်း အနားယူနေတုန်း မေမေ အခန်းထဲ ဝင်လာပြောသည် ။
မျက်နှာက ကျွန်တော့်ကို ဆူချင်သလိုလို။

သေချာပါတယ် ရွှေပိုး ကျောင်းက ပြန်လာတာနဲ့ ခြံချင်းကပ် ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာပြီး ကျွန်တော့်မေမေကို သူမ ခံလာရသမျှတွေ တိုင်ပြီး လောက်ပြီပေါ့။

"ဒီတစ်ခါ စတာကတော့ သားလွန်တယ်နော်၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုထားခဲ့တာကတော့ မေမေလည်း သဘောမကျဘူး"

"အပိုတွေပါ မေမေရယ်၊ တခြားကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလည်း ဒီလိုပဲပြန်ကြတာ၊ ဘတ်စ်ကားဆိုပေမယ့် ခုလို ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ဆို ကျောင်းကားလားတောင် ထင်ရတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွယ်၊ ခုဟာက ရွှေပိုးလေးမှာ ကားပေါ်မှာ လူနင်းခံရလို့ ဖိနပ်ပါပြတ်သွား တယ်တဲ့ ၊ သူ့ခမျာ အရှက်ပါ ကွဲခဲ့ရတာလေ"

"ဟွန် သူက ဖိနပ်ပြတ်သွားတယ် ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ် သွား ကောင်းကောင်း မွန်မွန် သွားချောပါသားရယ်၊ ဘယ်လိုမဆို သားကြောင့် သူ အခုလို အရှက်ကွဲနေရတာလေ"

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားသည်။ ။ ရွှေပိုးကလည်း ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖိနပ်ပြတ်သတဲ့ လား။ တော်ဝင့်မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ထဲ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ကြည်နူးသွားမိသည်။ ။

"ဟဲ့ သား သွားပါဆို အောက်မှာ ရွှေပိုးရှိနေတုန်းပဲ"

"အရင်ကတော့ သားအခန်းထဲကို တားထားရဲ့ နဲ့ မပြောမဆို ဝင်ဝင် လာတတ်တဲ့ ဟာက ခုတော့ မေမေကို ထောင်ချင်တာနဲ့ ပဲ အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကျန်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ တွေ့မယ် အဲဒီ ရွှေပိုး"

"သားနော် ဘာမှ ထပ်စမနေနဲ့ တော့"

ကျွန်တော် မေမေ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် အသာမှိတ်ပြကာ အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။ ။ အပေါ်ထပ် လှေကားထစ်များမှ ဆင်းလိုက်သည် နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေသော ရွှေပိုးကို ဒေါသမျက်စောင်းနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရ၏။

"နင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်ရောက်တယ် မဟုတ်လား ရွှေပိုး"

"တော်နော် ညီ၊ ငါအခု နင့်မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ချင်တဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်နေတယ်"

"နင်ကလည်း နော် မမြင်ချင်လို့ သာပဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲထိ ဝင်ထိုင်နေတာ"

"တွေ့လား ငါ့ကိုရန်စပြန်ပြီ၊ ငါ့မှာ နင့်ကြောင့်နဲ့ ဘာတွေ ဘေယ် လောက်တောင် အရှက်ကွဲခဲ့ ရလဲ သိလား"

တကယ်ကြီး ဒေါသထွက်နေသော ရွှေပိုးကို ကျွန်တော်သိပ်တော့ မစရဲ။ ခုလည်း မုန်းလို့ ကြည့်မရလို့ စနောက်နေတာမှ မဟုတ်တာပဲလေ။ သူမကို စနောက်လိုက်တိုင်း ဒေါသထွက်တတ်သော ရွှေပိုးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လို့ တမင်သက်သက်ကို စနေမိခြင်းဖြစ်သည် ။

"ပြောပါဦး ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ"

"နင့်ကို အန်တီ ဘာမှ မပြောဘူးလား"

"ပြောသားပဲ၊ နင် ဖိနပ်ပြတ်လာတယ်ဆိုလား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင်မှ မသိသလိုဘာလိုလို ဟန်ဆောင်နေသေးတယ်နော်"

"အော်ကွယ် ဖိနပ်ပြတ်တာလေးလောက်ကိုတော့ နင် ဒီလောက်ထိ ခံပြင်းဒေါသထွက်နေဖို့ မလိုပါဘူးဟ၊ မသကာ အသစ်တစ်ရံ ဝယ်စီးလိုက်ရုံပေါ့"

"ဪ နင်ပြောတော့ သိပ်လွယ်တယ်နော်၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကနေ ဖိနပ်ဆိုင်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလျှောက်ရမယ်ဆိုတာတော့ နင်မတွေးတော့ဘူးလား"

ခုလိုမျိုး ပြောနေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ထဲမှာ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြန်မြင်လာမိသည် ။ သူမလေး အခုချိန်လောက်ဆို ဘာတွေများ လုပ်နေ မှာ ပါလိမ့်။

"ဟဲ့ ငါစကားပြောနေတာကို နင့်မျက်နှာကြီးက ပြုံးဖို့ဖို့လုပ်နေပြီး လှောင်တာလား၊ ပြောင်တာလား၊ နင်တော့နော် ညီ၊ ငါမလုပ်ချင်လို့ အကောင်းထိုင်ပြောနေတာကို လာပြီးမျက်နှာ ပြောင်နေတယ် ဟုတ်လား"

ပြောနေရင်း တန်းလန်းနှင့် ရွှေပိုးက လက်သီးနှင့်ထိုးမည့်ပုံမျိုး

ဟန်ပြင်သည် ။

"အောင်မယ်လေး ကြောက်နေရပါလား၊ ဒေါ်ရွှေပိုးအိမ်ရေ ကဲပြော အခု ကျုပ်ကိုမကျေနပ် ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

"အဲဒီလို မေးစမ်းပါဟ၊ နင်က ငါ့ကိုဘုကလန့်ကြီး မတိုက်စမ်းပါနဲ့ ၊ ငါကလည်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ပြေပြေလည်လည်ပဲ ပြောချင်ဆိုချင်တာ ပါ"

"အင်း ပြော"

ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့သာ အင်း ပြော လုပ်လိုက်ရပေမယ့် ရွှေပိုးမ ကျေနပ်မချင်းသာ ချော့ရမယ်ဆို ကျွန်တော့်ဘဝက တွေးရဲစရာပင်မရှိ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီသူငယ်ချင်းလေးပဲ ငယ်ငယ်တည်းက မခွဲမခွာ ရှိလာ တာကို ကျွန်တော်မှ မချော့ရင် သူမ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကောက်ပြေတော့ မှာ မဟုတ်မှန်း သိနေတော့လည်း

"နင် ငါ့ကိုဖိနပ်တစ်ရုံ ပြန်ဝယ်ပေးရမယ်"

"ရပါတယ်လေ၊ ဒီလောက်တော့ လိုက်လျောရမှာ ပေါ့၊ နင့်ကို စိတ် အနှောင့်အယှက် အကြီးကြီးဖြစ်အောင် ငါကစခဲ့မိတာကိုး"

"အများကြီးမယူပါဘူး။ C&K မှာ အခုနောက်ဆုံးပေါ်ထားတဲ့ ဖိနပ်နှစ်ရုံပဲ ဟင်း ဟင်း"

"နှစ်ရုံတောင် ဟုတ်လား၊ နင့်မှာ ခြေထောက်က လေးချောင်းပါတာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ တန်ရာ တန်ရာ တစ်ရုံပဲ ယူစမ်းပါ"

"အောင်မယ် မရပါဘူးနော်၊ ငါပြီးခဲ့တဲ့ ပိတ်ရက်က ရှော့ပင်းထွက်ရင်း ကြည့်ထားခဲ့တာ၊ ဖိနပ်နှစ်ရုံက အတော်လှတယ်၊ ဘယ်ဟာပိုလှတယ်လို့ တောင် ရွေးလို့ မတတ်နိုင်အောင်ပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီ နှစ်ရုံလုံးကို နင်

ဝယ်ပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဟိုးငယ်ငယ်တည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခုလိုပဲ စလိုက် နောက်လိုက်၊ ပြီးရင်လည်း မခေါ်ဘဲနေနိုင်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ယောက်စိတ်ပြေအောင် ကျန် တစ်ယောက်က မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ချောတတ်တာလေးကတော့ မထူးဆန်းတော့ပါဘူးလေ။

"အေးလေ ဝယ်ပေးရတော့မှာ ပေါ့၊ ငါကနင့်ဖိနပ်ပြတ်ရခြင်းရဲ့ ဝေပိုင် ကံသောအားဖြင့် တရားခံ ဖြစ်နေခဲ့တာကိုး"

ထိုသို့ ကတိပေးလိုက်မှ သူမ မျက်နှာလေး အနည်းငယ်လန်းဆန်း လာလျက် ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည် ။ ရွှေပိုးက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် မိန်းမသိပ်မဆန်ပေမယ့် သူ့ဟာနဲ့ သူ ချစ်ဖို့ ကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ် ဆတ်ဆတ်ကြလေးမို့ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ သူမကို လိုက်စကားမပြောရဲ။

နောက်တစ်ခုက သူမဘေးမှာ ကျွန်တော်က ပါပါနေတတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစားတွေလို့ ထင်ပြီး စိတ်ပျက်အား လျော့သွားသူများ လည်း ရှိသည် ။

"ငါရှိနေတော့ နင့်ကိုကြိုက်ချင်တဲ့ ကောင်တွေက အထင်တွေလွဲလွဲ နေကြတယ်တဲ့ ၊ နင် စိတ် မကောင်းမဖြစ်ဘူးလား"

"ဟွန် သေပါလား၊ ငါကဘာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာ လဲ၊ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ထင်ချင်ရာ ထင်ပေါ့။ ငါကတော့ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ နေမှာ ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုက်ဖြေရှင်း ပြမနေနိုင်ပါဘူး။ အားအား လျားလျား"

အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ဖြေတတ်သော သူငယ်ချင်းတစ်

ယောက်မို့ ကျွန်တော်နဲ့ သူမက ဟိုးငယ်ငယ်တည်းကနေ ယခုအချိန်ထိ အတွဲမပျက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။

"နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့ လိုက်ဝယ်ပေးမှာ လဲ"

"နင့်မှာ အခုစီးစရာ မရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကို၊ ဒီတစ်ပတ်ပိတ်ရက်မှ ပဲ လိုက်ဝယ်ပေးမယ် လေဟာနော်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ ရှေ့ပင်ထွက်လို့ စားမယ့်သောက်မယ့်စရိတ် ကားဆီဖိုးအစရှိတာ တွေကို နင်ထည့်ပေးရမယ်"

"အွန် နင့်ဟာကလည်း သိပ်လည်း မထူးခြားလှပါလား၊ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းပြန်ကြော် နေသလိုပဲ"

မျက်နှာလေးရှုံ့တွလျက် ရွှေပိုး ပြောသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးနေမိ၏။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာမိတယ်ရှိအောင် ဒီလောက်လေးတော့ တင်ထားမှ တော်ကာ ကျမှာ မဟုတ်လား။

"ဘယ်လိုလဲ နင် သဘောတူမှာ လား မတူဘူးလား"

"အေးပေါ့လေ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်မယ့် အစီအစဉ်မှန်း ရိပ်မိပေမယ့်လည်း တူရတော့မှာ ပေါ့၊ ဖိနပ်ကိုလည်း အိမ်နဲ့ အနီးဆုံးဆိုင်ခွဲမှာ ဝယ်မယ်၊ စားစရာသောက်စရာကိုလည်း အဲဒီနေ့ကျ ဖြစ်သလိုလေးတွေပဲ ခံတွင်းတွေ့နေပါတယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရင် သိပ်တော့လည်း အကုန်အကျ မများ လောက်ပါဘူးလေ"

ရပ်တည်ကြီးနဲ့ ခပ်တည်တည်ပြောနေသော ရွှေပိုးကြောင့် ကျွန်တော်ဟန်မဆောင်နိုင် ရယ်မောမိ၏။ သူမနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြန်ရသွားပြီဆိုတော့ ကျောင်းကအပြန်မှာ ဆုံတွေ့ခဲ့သော တော်ဝင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ရင်ဖွင့်မလို့ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာဆီ မေမေ ရောက်လာကာ ထမင်း
စားရန် လာခေါ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းစား
ပွဲဆီသို့သာ ရောက်ရှိသွားရ၏။ တခြားဘာစကားမှ ထပ်မပြောဖြစ်ခဲ့။

အခန်း(၃)

ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာနိုးတည်းက ကျောင်းသွားရမယ့် အရေးကို ကြိုတွေးပြီး ကျွန်တော် ပျော်နေသည် ။ ဘာမှ လည်း ရေရေရာရာ ထောက်ပြစရာ မရှိပါဘဲ ခါတိုင်းရက်တွေထက် ပိုလို့ တက်ကြွ စိတ်အား သန်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ အင်္ကျီအရောင်ကိုတောင် ခါတိုင်းဝတ်နေကျလို အနက်ရောင်တွေ မီးခိုးရောင်တွေ အရောင်မှ ဝိုင်းမှ ဝိုင်း မဟုတ်ဘဲ နက်ပြာရောင် ကော်လံကတုံးကို ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ အောက်က ပုဆိုးကတော့ အနက်ရောင်ပါပဲ။

ပုဆိုးသိပ်မဝတ်တတ်သော ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းစည်းကမ်းအရ သာ ပုဆိုးကို နေ့စဉ်ဝတ်နေ ရခြင်းဖြစ်သည် ။ တကယ်တမ်းတော့ ဘောင်းဘီရှည်များ သာ ကျွန်တော် အဝတ်များ ၏။ ပုဆိုးအဆင် တွေဆိုလည်း မရွေးတတ်လွန်းသောကြောင့် မေမေကသာ ဝယ်ယူပေးရခြင်း ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပုဆိုးဝယ်ဖို့ မေမေသွားလျှင် ရွှေပိုးက လိုက်ပါကာ ဆရာလုပ်တတ်သေးသည် ။ ပြီးရင် သူရွေးပေးထားတဲ့ အဆင်လေး ဘယ်လောက်လှကြောင်း ပြောလို့ မဆုံး။ စကားများ တာလေးရယ် ဆရာလုပ်တတ်တာလေးရယ်ကလွဲရင် ရွှေပိုးကို ကျွန်တော် ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိပါ၏။

ဒါပေမဲ့ သူများ တကာတွေ အထင်လွဲနေလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မရိုးမသားနေထိုင်ကြည့်ဖို့ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ကူးမျှပင် မယဉ်ဖူးခဲ့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကတည်းက မြင်နေတွေ့နေ တရင်းတနှီး ပတ်သက်နေရတာမို့ ထူးပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဘာခံစားမှုမှလည်း မရှိ။

ဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသော ခံစားချက်တစ်ခုဖြင့် လူက လတ်ဆတ်နေ၏။ သူမ ကားပြန်ကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ရွှေပိုးနဲ့ အတူ သွားစရာ မလိုတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျောင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်မည်။

ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ကျွန်တော့်အတွေးတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက်၊ ကျောင်းကို စောစော ရောက်တိုင်း အတန်းချိန် မတိုင်ခင်ဆို ကန်တင်းသွားထိုင်နေတတ်သော ကျွန်တော်က ဒီနေ့တော့ အဆောင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားပါကင်ထိုးပြီးသည် နှင့် အဆောင်ထဲကို တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများက ပထမနှစ် အခန်းများ ဆီသို့ တစ်တန်းကို တန်းခွဲနှစ်ခုရှိသည့် အနက် ခုတော့ နှစ်ခန်းလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိနေသေးသည်။ ။ အတန်ငယ် စောနေသောကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အများစုက ကန်တင်းမှာ သာ ထိုင်နေကြတာများ ၏။ အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် လူအရေအတွက်က နှစ်ခန်းပေါင်းလို့ မှ ဆယ့်ငါးယောက်တောင် မပြည့်ချင်သေး။ ဒီလို ဆိုတော့လည်း အဲဒီ လူနည်းစုလေးကြားထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေသော မျက်နှာလေးကို မမြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲခိုးလို့ ခုလု ဖြစ်သွားသည်။ ။

စိတ်လည်း နည်းနည်းတော့ ပျက်သွား၏။ ကန်တင်းတွေက

အများကြီးထဲမှာ ကျွန်တော် တော်ဝင်ကို ဘယ်လို လိုက်ရှာရမလဲ။

"ဟော ကိုညီအားမာန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ပြန်ပြီနော်"

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ခပ်ငိုက်ငိုက် လျှောက်လာသော ကျွန်တော့်ကို ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သံ။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း ချက်ချင်း မော့သွားသည် ။

မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ အရင်းအမြစ်လေးကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည် ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စောစောစီးစီး ထိုင်းမှိုင်းချင်နေသော စိတ်တွေ ချက်ချင်းပင် ကြည်လင်သွားသည် ။ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ခုကို ချက်ချင်း ဆင်မြန်းပြီး ဖြစ်သွား၏။

နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျသွားသံက လုံးဝကို တရင်းတနှီး။ သူမ မျက်နှာထက်က ပါးချိုင့်လေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းကပင် ကျွန်တော့်တစ်နေ့တာ အတွက် မင်္ဂလာရှိစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ အဆောင်ကောင်း လေးတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့၏။

"တော်ဝင်တို့ အခန်းတွေဘက်ကနေ ထွက်လာတာလား။ ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာလဲဟင်"

သူမ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်း အဖြေရကျပ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ မရိပ်မိအောင် တစ်ခုခုကိုတော့ အကြောင်းပြရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။

"ဌာနမှူးကို လာရှာတာပါ။ ပထမနှစ်တွေဘက် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ "

"ဪ ဟုတ်"

"တော်ဝင်က ခုမှ ကျောင်းရောက်တာလား။ အတန်းစဖို့ ငါးမိနစ်

လောက်ပဲ လိုတော့ တယ်လေ"

ကျွန်တော် နာရီလေးကို ငွေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ အတန်းစုံက ကျောင်းသားတွေလည်း အဆောင်ထဲသို့ တဖွဲဖွဲနှင့် ဝင်ရောက်လာနေပြီ။

"တော်ဝင်က အချိန်သိပ်စောနေမှာ စိုးလို့ အိမ်ကနေ အစောကြီး မထွက်ဘူး။ စောစော ရောက်နေလို့ လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိဘူးလေ"

လှေကားထောင့်နားလေးမှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တွဲရပ်စကားပြောနေသော တော်ဝင်ကို ကျောင်းသားလေးတွေ တော်တော်များများ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြတာ ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်။

"တော်ဝင် အတန်းထဲ ဝင်တော့မယ်နော်"

"အိုကေပါဗျာ ဒါနဲ့ လေ တော်ဝင် ကန်တင်းဘယ်မှာ ထိုင်လဲဟင်"

"ကန်တင်းထိုင်ဖြစ်တာ နည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုင်ရင်တော့ ဟိုးဘက်ထောင့်ဆုံးက ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်တာများ တယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ကျောင်းမှာ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာပူးပေါင်းလို့ ရပါတယ်လို့ ဖိတ်ခေါ်မလို့ ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ ယောက်ျားလေး အဖွဲ့ထဲမှာ တော့ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း မပူး ပေါင်းချင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုညီအားမာန် ခုလို ဖိတ်ခေါ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

ပြီးပြီးလေးနှင့် ပြောနေသော တော်ဝင်စကားကြောင့် သူမကို ကျွန်တော် ပိုလို့ သဘောကျ သွား၏။

"ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ တော်ဝင်ထင်သလို ယောက်ျားလေးအဖွဲ့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလို အဖွဲ့လိုက်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေတာမျိုးကို သဘောမကျပါဘူး။ ကျွန်တော် အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက မိန်းကလေးပါပဲ၊ တော်ဝင်နဲ့လည်း အဖော်ရမယ်လို့ ထင်လို့ ပါ"

သူမ မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည် ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဖိတ်ခေါ်မှုအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးသည် ဆိုသည့် သဘောပေါ့။

"နေ့လယ်ကျ ကန်တင်း တူတူထိုင်ကြတာပေါ့နော်"

သူမဆီက ကန်တင်းတူတူထိုင်ဖို့ ဆိုသည့် သဘောတူညီချက်လေး တစ်ခုကပင် ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာတွေကို ယူဆောင်လာပေးနိုင်သော ကတိလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။

"ဒီလိုဆို ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်ကျ လာခေါ်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော သူမကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်နှင့် လှိုက်ခုန်နေသည် ။ ဒီနေ့ သူမကလည်း နက်ပြာရောင် ချည်သားဝမ်းဆက်လေးနှင့် လှပနေသည် ။ မသိရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးပဲ အရောင်ဆင်တူ ဝတ်ထားခဲ့ကြသယောင်ယောင်။

"ဟဲ့ နင့်ကိုငါက ကန်တင်းမှာ လိုက်ရှာနေတာ၊ နင်က အဆောင်ထဲ အစောကြီးရောက် နေတာကိုး"

ကျွန်တော်တို့ အတန်းများ ရှိရာ ဒုတိယထပ်သို့ တက်လာစဉ် နောက်ဘက်ကနေ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရသော အသံ။ ရွှေပိုးဟာ တော်ဝင်

င့်လိုမျိုး စကားပြောဆိုသည့်နေရာမှာ ချိုသာ နူးညံ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

"အေး ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ကန်တင်းမထိုင်ချင်လို့ "

"နေ့လယ်ကျရင်တော့ နင်မထိုင်လို့ မရဘူးနော်၊ အတန်းထဲမှာ နေရတာ အာရုံနောက်တယ် "

"ဟား ဟား နေ့လယ်ကျ နင်က မထိုင်နဲ့ ဆိုရင်တောင် ငါကအသေခံပြီး သွားထိုင်ဦးမှာ သိလား "

"ဘာလဲဟ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ "

ကျွန်တော် အူမြူးပြီးပြောလိုက်သည့် စကားကို ရွှေပိုးက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်လျက် တုံ့ပြန်ပြောရင်း အတန်းထဲသို့ ရှေ့မှ ဝင်သွားသည်။ ။ ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကနေ ကြိုပြီးတောင် အတန်းထဲ ရောက်နေပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း စကားစပြတ်သွားခဲ့၏။

အင်း အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်လေ၊ ရွှေပိုးဆိုတဲ့ မယ်စပ်စုက အခုတစ်ခါတည်း မရမက လိုက်မေးနေရင် ကျွန်တော် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ရှင်းလင်းပြောပြနေရဦးမည်။ နေ့လယ်ကျ တော်ဝင် ပါလာတော့မှပဲ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မည်။ တော်ဝင့်လို ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွှေပိုး မခင်မင်ဘဲ နေမှာ မဟုတ်တာတော့ ကျွန်တော် အတပ်ပြောရဲ ပါသည်။ ။

"နင်သွားနှင့် ငါ ဝင်စရာလေး တစ်ခုရှိလို့ "

အတန်းချိန် တွေပြီးသွားသည် နှင့် ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှ အတူထွက်လာသော ရွှေပိုးကို ပြောလိုက်သည်။ ။ ရွှေပိုးက ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ။

"ဒီနေ့ နင်အတော်ထူးဆန်းနေတယ်နော်"

"အေး ဟုတ်တယ် ငါတို့ အတွက် သူငယ်ချင်း အသစ်တစ်ယောက် ငါတွေ့ထားတယ်"

"အာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ"

ရွှေဝိုး မျက်နှာက စကြားကြားချင်းမှာ အံ့ဩသွားသလိုလိုနှင့် နောက်တော့ မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့လျက် ရှုတ်ချ၏။ ကျွန်တော်တောင် သူမ အပြုအမူကြောင့် နည်းနည်း စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ"

"ငါတို့ ဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေတာကို နင်က ဘယ်ကအရှုပ်ထုပ် ကောင်တွေနဲ့ သွားပေါင်းမိသွားတာလဲ ညီ"

"အရှုပ်ထုပ် မဟုတ်တာတော့ လုံးဝ အာမခံတယ်၊ နင်လည်း သူ့ကိုမြင်ရင် ခင်သွားမှာ ဟ"

"အွန် ငါ့ကိုပါ အတင်းကြီး ဆွဲထည့်နေပါရောလား"

"ငါ့စကားကိုသာ ယုံစမ်းပါဟာ၊ သွား ကန်တင်းမှာ စောင့်နေ၊ ငါ သူ့ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့မယ်"

ရွှေဝိုးက ကျွန်တော့်ကို စောင်းငန်းစောင်းငန်းကြည့်လျက် ထွက်သွားသည် ။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများကို ပထမနှစ် အတန်းများ ဆီဦးလှည့်လိုက်၏။ အခန်းရှေ့ ဝရန်တာလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက် ကျန်နေသော တော်ဝင်ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်လာပြန်သည် ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို အပြုံးလေးဖြင့် ဆီးကြိုနေ၏။

"တော်ဝင် စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ အတန်းက ခုနကမှ ဆင်းတာ"

"ကျွန်တော်လည်း အတန်းဆင်းဆင်းချင်း လာခဲ့တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲလျက် လျှောက်လာတော့ တွေ့သမျှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အားလုံးနီးပါးက ပေါ်တင်တစ်မျိုး မပေါ်တင်တစ်မျိုး ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်က ကျောင်းမှာ ဆို ရွှေပိုးနဲ့ သာ အတွဲများ လျက် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ မှ အရောတဝင် မရှိခဲ့ဖူးတာမို့ သူတို့ ထူးဆန်းနေကြတာလား။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဇေဝဇဝါနှင့်ပင် ရွှေပိုးရှိနေသော ကန်တင်းဆိုင်လေးဆီ တော်ဝင်နှင့်အတူ ရောက်ရှိသွား၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ငုံ့ဖတ်နေသော ရွှေပိုးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တန်းမမြင်သေး။ စားပွဲနားသို့ ရောက်သွားတော့မှ ခေါင်းတစ်ချက် မော့ကြည့်လျက် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လိုက်တော်ဝင်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ ငါ့မြင်တာပဲ အဲဒီလောက် လန့်ရလား"

"နင်ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ"

"သူလေ နာမည်က တော်ဝင်တဲ့ "

"ငါ သူ့ကိုသိတယ်လေ၊ သူက ငါတို့ မေဂျာက ဒီနှစ်ကွင်းလေ"

"ဟင်"

ဒီတစ်ခါတော့ အံ့ဩရသူက ကျွန်တော်ပေါ့။ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲမှာ အလှဘုရင်မအဖြစ် သရဖူရသွားသည့် ကျောင်းသူလေးအကြော

င်းကို ရွှေပိုးအမွန်းတင်နေတုန်းကတော့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ အမှန်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့သူ Queen လေးက တော်ဝင် ဖြစ်နေခဲ့တာလဲ။

"နင် တကယ်မသိတာလား ညီ"

"ငါ မသိဘူး"

ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ခေါင်းခါတော့ တော်ဝင်က အသံလွင်လွင် လေးဖြင့် ရယ်သည် ။

"တော်ဝင် ကွင်းဖြစ်တာမဖြစ်တာ အခုလို သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့် ရတာ ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်မယ် မထင်ပါဘူးနော်"

သူမက ခပ်နောက်နောက်လေး ပြောတော့ ကျွန်တော်ရော ရွှေပိုးပါ ရယ်မောလိုက်မိသည် ။

"ဘယ်တော့မှ မထိခိုက်ပါဘူး တော်ဝင်ရယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုပြောသားပဲ၊ နင်မြင်ရင် ခင်သွားမှာ ပါလို့ "

"အေးပါ ဟုတ်ပါတယ် နင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်"

တော်ဝင်က ရွှေပိုးဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ကျွန်တော်က သူမတို့ နှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်။

"တော်ဝင်မှာ နော်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ရှင်းမယ်"

"အို မဟုတ်တာ၊ တော်ဝင် ရှင်းပျဲမယ်၊ တော်ဝင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကို ခုလို သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းပျဲမယ်ဗျာ၊ တော်ဝင်ကတော့ နောက်နေ့မှ

ရှင်းပေါ့"

ရွှေပိုးက တော်ဝင် မမြင်အောင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်၏။

"ဒီလိုဆိုလည်း တော်ဝင် မှာ လိုက်တော့မယ်နော်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ"

"မှာ ပါဗျာ ကြိုက်တာသာ မှာ စား"

"ဟဲ့ ကြိုက်တာ မှာ စားရမယ့်ထဲမှာ ငါလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား"

"ပါပါတယ် ပါပါတယ်၊ နင်က VIP ပဲ၊ မပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ကျွန်တော်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ပြန်ဖြေတော့ ရွှေပိုးက လက်သီးဆုပ်လေး ထောင်ပြသည်။ အသီးသီး စားသောက်စရာများ ရှေ့ရောက်လာတော့ စကားသံများ ခဏတာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လက်ဖက်ထမင်း စားနေသော တော်ဝင်ကိုကြည့်ပြီး ရွှေပိုးက မျက်ခုံးပင့်ပြ၏။ ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ လက်ဖက်သိပ်ကြိုက်တတ်သော ကျွန်တော့် အကြောင်း သိနေသည့် ရွှေပိုးက တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် လှမ်းအချက်ပြခြင်းမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

"ညနေကျရင် ငါ့ကို အန်တီက နင်တို့ အိမ်ဘက်မှာ ထမင်းလာစားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ငါကြိုက်တဲ့ ဝက်သားပုန်းရည်ကြီး ချက်ထားမယ်တဲ့ "

"မေမေက ငါ့တောင်မပြောဘဲ နင့်တော့ အကြောင်းကြားထားတယ် ပေါ့လေ"

"ဒါပေါ့"

ရွှေပိုးက လက်မလေးထောင်ပြလျက် ပြောင်စပ်စပ်ပြောသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသော တော်ဝင်က ပြုံးပြုံးလေး။

"တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ခင်ကြသလိုပဲနော်၊ တော်ဝင် တကယ်အားကျတယ် သိလား၊ တော်ဝင့်ဆီမှာ အဲဒီလို ခင်မင်ရမယ့် သူငယ်ချင်းမျိုး တစ်ခါမှ မရှိဖူးဘူး"

"နောက်ဆို တော်ဝင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း လာလည်လို့ ရပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် တော်ဝင်၊ ညီနဲ့ က ခြံချင်းကပ်လျက်နေတာ၊ သူ့အိမ်လာရင်း ဒီဘက်အိမ်လည်း ဝင်လည်လို့ ရတယ်"

"အဲဒီလိုတော့ သွားလေ့သွားထ မရှိပေမယ့် တစ်ရက်ရက်တော့ ရောက်အောင် လာလည်ပါ့မယ်နော်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ"

"ဒါပေါ့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းကြားမှာ ဘာမှ အားနာနေစရာ မလိုဘူး"

အတန်းချိန် ပြန်စတော့မယ်ဆိုပြီး တော်ဝင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့ အတန်းချိန်မရှိတော့သည့် ကျွန်တော်နှင့်ရွှေပိုးက ကန်တင်းလေးထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည် ။ ထိုအခါကျမှ ရွှေပိုးက သူမသိချင်နေသည် များကို တစ်ချိန်လုံး အောင့်အည်းထားရသမျှ ဖွင့်ထုတ်မေးတော့သည် ။

"မေးပါရစေ ကိုယ်တော်၊ နင်က မနေ့က ငါပြောတုန်းကတော့ စိတ်မဝင်စားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်ပြီး သူငယ်ချင်းတောင် ဖမ်းတော်လိုက်ပါလား၊ ဒါ ရိုးတော့ မရိုးသားဘူးနဲ့ တူတယ်"

"တော်တယ် ရွှေပိုး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလို့ ကို မပြောရဘူး၊ နင် တော်

တော်အမြင်ရှိတယ်"

ရွှေပိုးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။ ။

"ပြောစမ်း နင်ဘာတွေ ကြံစည်နေတာလဲ၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် အမှန်အတိုင်းဖြေနှော်၊ သိပ်ကြည့်မရအောင်မလုပ်နဲ့ ကြားလား"

"အေးပါ ကြားပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါသူ့ကို မနေ့က တွေ့ခဲ့တာဟ၊ ကွင်းတွေ ဘာတွေမှန်းလည်း ငါမသိပါဘူး"

တော်ဝင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တော့ ရွှေပိုးက မျက်မှောင်ကြီး တကျုံ့ကျုံ့နှင့် နားထောင်သည်။ ။ အားလုံးဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးတော့မှ မှတ်ချက် တစ်ခုချ၏။

"ဪ ငါ့ကျတော့ ကျောင်းကန်တင်းမှာ ပစ်ချထားခဲ့ပြီး နင်က တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး သွားလုပ်နေတာကိုး"

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ပြုံးဖိုးဖိုးနှင့်သာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

"ဆိုတော့ကာ ခုလိုမျိုး ငါတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်ဖို့ ထိလည်း နင်ကပဲဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်တာပေါ့လေ"

"နင့်လေသံ နားထောင်ရတာလည်း ဟာ မကျေနပ်သလိုကြီးပါလား ရွှေပိုး"

"မကျေနပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့တည်းက တော်ဝင်ကွင်းရ သွားတော့ ငါတောင် နင့်ကိုချီးမွမ်းခန်း လာဖွင့်လိုက်သေးတာပဲ၊ ချစ်စရာလေးပါ၊ ခင်ဖို့ လည်း ကောင်းမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ကတော့ ငါ့လောက်ရိုးသားမယ် မထင်ဘူး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ညီ"

လေသံက စုံထောက်ဆန်လာသော ရွှေပိုးကို ကျွန်တော် ရှေ့လျှောက်လည်း ဖုံးကွယ်လို့ မရ မယ့်တူတူ ခုတစ်ခါတည်း ဖြေထားလိုက်တာက ပိုကောင်းပါမည်။

"ဟုတ်တယ် ငါ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားတာဟာ ရင်တွေလည်း ခုန်တယ်၊ အဲဒါ လုံးဝအသစ်ကြီးပဲ၊ ငါ့အတွက်ပေါ့"

"ထင်သားပဲ၊ နင်တော့ ဘူးနေပြီဆိုတာ"

"နင့်မှတ်ချက်ကြီးကလည်း ဟာ နင်လိုက်တာ"

"နင်နေရင် ရေသောက် ရော့"

ရေသန့်ဘူးကြီးကို ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လှမ်းချပေးသော ရွှေပိုးမျက်နှာလေးက မှန်ကုပ်နေ၏။

"နင် ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"ဘာကိုလဲဟ"

"ငါတို့ က အတန်းချိန် မရှိတော့ဘူးလေ၊ ပြန်တော့မှာ လား၊ နင့်ရဲ့ အသစ်စက်စက် ရင်ခုန်သံ လေးကိုစောင့်ဦးမှာ လားလို့ မေးတာ"

"ငါ စောင့်လိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ နင်ကရော"

"ငါပြန်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ အိပ်ရေးမဝလို့ အိမ်စောစောပြန်ပြီး နားချင်နေပြီ"

"အေးလေ ဒီလိုဆိုလည်း ပြန်ပေါ့၊ ညကျမှ ထမင်းလာစားတော့"

"အေးပါ"

ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ ရွှေပိုး ထွက်ခွာသွားသည် ။ ကျွန်တော်ကတော့

တော်ဝင်တို့ အတန်း ဆင်းချိန်ကို စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ဖတ်ရင်း ထိုင်
စောင့်နေလိုက်ပါဦးမည်။
